04/03/2023

Επανεκκίνηση στη ζωντανή πίστη

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Γουμενίσσης, Αξιουπόλεως και Πολυκάστρου

Σήμερα, ἀδελφοί μου, θά ἔπρεπε κυριολεκτικά νά ἑορτάζουμε τή μαρτυρική Ὀρθοδοξία τῆς θείας ἐνανθρωπήσεως καί τῶν ἱερῶν εἰκόνων. Ταλαιπωρήθηκε τόν 8ο καί τόν 9ο αἰώνα σέ ὅλο τό Βυζάντιο, καί κατάφερε νά ἀναπνεύσει γιά λίγο τό 787 μ.Χ. καί ὁριστικά τό 843 μ.Χ. Εἶναι μιά πολύ μεγάλη ἱστορία πού κράτησε 100 χρόνια καί ἔφθειρε τήν αὐτοκρατορία, δείχνοντας πολλά ἱστορικά προβλήματα.

- **Γράφει ο Μητροπολίτης Γουμενίσσης, Αξιουπόλεως και Πολυκάστρου κ.Δημήτριος**

Στήν ἐνδημοῦσα Σύνοδο τοῦ Μαρτίου 843 μ.Χ. ἔγινε μιά διακήρυξη τῆς ὀρθόδοξης πίστης τῶν προηγούμενων καί εἰδικά τῆς ἕβδομης Οἰκουμενικῆς Συνόδου, καί καθιερώθηκε ὡς ἐπίσημη θρησκευτική παραδοχή τῆς αὐτοκρατορίας

. Ἐμεῖς, σήμερα, ἀπό ὅλη αὐτή τήν ἱστορία θά κρατήσουμε κάτι σπουδαῖο: **σέ ὅλο τό σῶμα τῆς αὐτοκρατορίας ὑπῆρχε ζῶσα ἐκκλησιαστική καί θεολογική συνείδηση**, σέ αὐτοκράτορες καί σέ ἁπλούς ἀνθρώπους, σέ κληρικούς ὅλων τῶν βαθμίδων καί σέ μοναχούς. Παρ᾽ ὅλες τίς μακρές ἱστορικές ταλαιπωρίες, οἱ ἄνθρωποι τότε διατηροῦσαν πολλά ἀντισώματα ἁγιοσύνης καί ὁμολογίας. Πολλοί θυσιάστηκαν, ὅμως ἡ ἀλήθεια καί ἡ ζωή τῆς Ἐκκλησίας ἔμειναν ἀκέραιες. **Καί ὑπῆρχαν κορυφαῖοι ἅγιοι θεολόγοι, μέ μόρφωση καί θεοφώτιστη ἐμπειρία**, πού ἀποτύπωναν σέ διδασκαλία αὐτό πού καθιερώθηκε Ἁγιοσυνοδικά.

Μήν μᾶς παραξενεύει αὐτό.Ὅσο ἁπλωνόταν ὁ Χριστιανισμός, ἀφομοιωνόταν ἀπό τίς ἀνθρώπι-νες συνειδήσεις. Ἄν αὐτό γινόταν σέ κάποιους δίχως φωτισμό Θεοῦ καί δίχως ἐκκλησιαστική ὑπακοή, δημιουργοῦσαν προβλήματα καί αἱρέσεις. Γιά παράδειγμα —παρόλο πού ὁ ἀπ. Παῦλος ἦταν ἀπόστολος— χρειάστηκε νά ἀντιμετωπίσει ἀνάλογα ρεύματα στήν ἐποχή του καί, γιά νά τά διορθώσει, ἔγραψε τίς ἐπιστολές του πρός Ρωμαίους, πρός Κορινθίους καί πρός Γαλάτας.

Ἐπειδή, λοιπόν, ἡ Ἐκκλησία ἀνέπνευσε ἐλεύθερα τήν ὀρθοδοξία, μετά ἀπό 100 χρόνια ταλαιπωρίας, καί αὐτό ἔγινε μέ ἐκείνη τήν ἁγία ἐνδημοῦσα Σύνοδο στίς 11 Μαρτίου 843, γι᾽ αὐτό καθιερώθηκε κάθε Σαρακοστή, τήν 1η Κυριακή, νά τιμοῦμε τήν Ὀρθοδοξία.Καί νά θυμόμαστε τή σημασία της γιά τήν ἐκκλησιαστική μας ταυτότητα καί ἑνότητα καί σωτηρία.

Δέν ξεύρω ὅμως, ἄν ταιριάζει σήμερα ἑορτασμός ἤ μᾶλλον θρῆνος γιά τά πολλά βάσανα. Τό ἕνα φρικτό βάσανο, μᾶς ἦρθε σέ μέρες κοσμικῆς διάχυσης. Μέ τόσους νεκρούς, μέ τόσους τραυματίες, μέ τόσον πόνο, μέ τόσην ἀπελπισία. **Προσευχόμαστε γι᾽ αὐτούς πού ἔφυγαν καί γι᾽ αὐτούς πού μένουν**. **Εὐλογοῦμε τά τέσσερα παιδιά καί ὅλους ἐκείνους πού ἄφησαν στήν ἄκρη τό δικό τους γλιτωμό** καί κύτταξαν (=ἐστίασαν τήν προσοχή τους στόν ἄλλο, τό συνεπιβάτη τους)πρῶτα νά σπάσουν τά παράθυρα καί νά ἐλευθερώσουν τόσους ἄλλους. **Θαυμάζουμε καί ὅσους προσέτρεξαν, τήν ΕΜΑΚ** (στρατιῶτες, πυροσβέστες, ἐθελοντές), τούς ἀστυνομικούς, τούς αἱμοδότες, τούς νοσοκομειακούς, ὅλους. Ὁ Θεός νά ἀναπαύσει τούς ἀπελθόντες καί νά τούς ἀντιχαρίσει τή χαρά τοῦ οὐρανοῦ. Ὁ Θεός ἄς παρηγορεῖ τούς οἰκείους καί ὅλους μας.

Ὅμως, αὐτός ὁ πόνος μᾶς ὠριμάζει νά δοῦμε καί κάτι ἄλλο, πού εἶναι μιά παλιά τραγωδία, ὅλων μας. Ἡ ἐποχή μας ἔχει πολλά σπουδαῖα καί πολλά κρίσιμα. Σάν ὁδοστρωτήρας “ἡ κοσμική ἀλλοτρίωση” ἰσοπεδώνει κάθε ὄψη τῆς ζωῆς, δημόσια-ἀτομική-κοινωνική. Ὡραιοποιοῦνται κάθε λογῆς “ἀτομικά δικαιώματα”, καί ὅμως ἐπιβάλλεται “ὁ πολιτισμός τῶν ἐλεγχόμενων ἀριθμῶν”.

Τεράστια ἡ πρόοδος στίς ἀνθρωπιστικές ἐπιστῆμες καί στίς κοινωνικές μέριμνες.Ὅμως “ἀκυρώνεται” ἀπό τήν ψυχική πανδημία τοῦἀτομισμοῦ, τοῦκέρδους, τῆς ἀπαξίωσης τῶν ἄλλων, τοῦ ἄγχους, τῆς ἀπελπισίας. Ἔχουμε “ἀποθέωση τῆς φθορᾶς”,πού ὁδηγεῖ μαζικά σέ “ψυχικό θάνατο”.

Καί τί γίνεται μέ τήν πίστη τοῦ Χριστοῦ; Τήν λιγοστέψαμε σέ ἐλάχιστες θρησκευτικές συνήθειες! Ἕνα σταυροκόπημα καί ἕνα “Πάτερ ἡμῶν”, ἄν τό θυμόμαστε κι αὐτό! Μιά εἰκόνα, ἕνα κομποσχοινάκι φυλαχτό! Σύντομοςἐκκλησιασμός, σέ γιορτές! Μιά μεταλαβιά τό χρόνο, χωρίς λαχτάρα καί φόβο Θεοῦ! Ἕνας Ἁγιασμός, “γιά τό καλό”!

Αὐτό δείχνουμε στά παιδιά μας: **θρησκευτική μειοδοσία, χωρίς ἐκκλησιαστική συναίσθηση καί ἐνθουσιασμό**. Οὔτε ἐμεῖς τό ζοῦμε οὔτε μποροῦμε νά μεταδώσουμε τήν ἀγάπη γιά τό Θεό καί Σωτήρα μας (σάν τόν ὁμορφότερο στόχο τῆς ἀτομικῆς καί κοινωνικῆς παρουσίας μας).

Μιά ματιά στό μεγάλο κοσμογυριστή τῆς Καινῆς Διαθήκης,στόν ἀπόστολο Παῦλο, καί στήν ἱστορία τοῦ προστάτη Ἁγίου μας, θά μᾶς πείσει ὅτι “θέλουμε δουλειά”!

Λίγη δουλειά πρῶτα μέσα μας: **ἐπανεκκίνηση στή ζωντανή πίστη**.

Καί φιλότιμη συνέχεια:**μέ τό βλέμμα στό λατρευόμενο Χριστό, νά μήν εἶναι ἡ καθημερινή μας ζωή ἀντίθετη μέ τόν ἐκκλησιασμό**.Ἔτσι προχωροῦσε ἡ Ὀρθοδοξία πού γιορτάζουμε σήμερα.

Ὅπως ἐξηγοῦσε ὁ ἅγιος Παΐσιος: «Γιά νά πᾶμε κοντά στό Χριστό, πρέπει νά συγγενέψουμε μαζί Του... Παράδεισος εἶναι ἀγάπη, ἔρως, παλαβομάρα. Μακάρι νά μᾶς ἀξιώσει ὁ Θεός τῆς θείας αὐτῆς παλαβομάρας».Αὐτήν τήν πίστη καί τή σχέση μέ τό Χριστό σᾶς εὔχομαι μέ ὅλη μου τήν ψυχή.